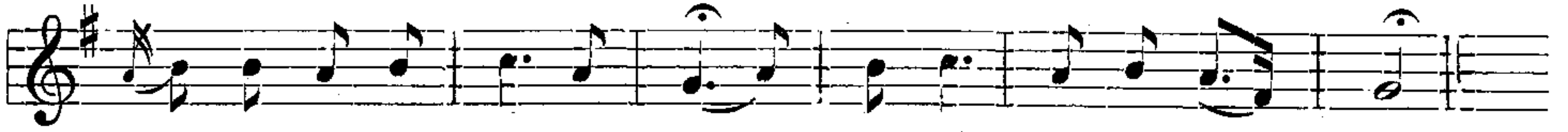

2014.

Z Velké.

Zdlouha.

Co žá-dáš od nás, Pa-ne, za Tvé hoj-né da - ry,

co chceš za do - bro di - ní, ke - ré ne-má mí - ry?

Co žádáš od nás, Pane,
za Tvé hojné dary,
co chceš za dobrodiní,
keré nemá míry?

Stríbra, zlata nemáme,
neb to všecko Tvé jest,
cožkoliv na tom světě
Tebú stvoreno jest.

Svět Tebe nevystihne,
všudy plno Tebe,
na predpekli i v mori,
na zemi i v nebi.

Ty jsi pán všeho světa,
slovem nebe stvoří's,
sluncem, měsícem, hvězdy
pěkně's je ozdobil.

Ty's sám grunty založil
neobsáhlěj zemi,
a přikryls zemskou nahost
kvítečky zemskými.

An z Tvého rozkázání
v brehu more stójí,
a vyměřené cíle
prekročit sa bójí.

Reky vod neprebraných
velkú hojnosť mají,
deň bílý a noc černá
tyť své časy znají.

Z Tvé lásky noční rosa
na mdlé kvítí spadne
a zemdlené obilí
obžive hned' snadně.

Z Tvé ruky každé zvíře
hledí svéj živnosti,
bere, neb Ty je živíš
z Tvé dobrotivosti.

Slušným Tě tedy srdcem,
Pane, vzývat máme,
krom Tebe mocnějšího
pod nebem nemáme.

Tobě k vůli též země
krasné kvítí plodí,
leto v svéj zelenosti
v krásném věnci chodí.

Podzimek víno, jabka
chutné velmi dává,
potom dyž se to sklídí,
zima hned' nastává.

Dobytku všelikému
k zimě se strava strójí,
ptactvo však prerozdílné
též se zimy bójí.

Avšak svú božskou mocí
ráčíš to chovati,
jak v létě tak i v zimě
predivně živiti.